

Pětikoalice se opět činila ve své práci na tom, aby lidem v ČR ztížila život.

21. srpna totiž vláda poslala do Poslanecké sněmovny novelu zákoníku práce, která výrazně omezuje práva zaměstnanců vůči zaměstnavatelům, nebo mimo jiné legalizuje dětskou práci. Kvůli této novele nově nebude výpovědní lhůta běžet od prvního dne následujícího měsíce, ale již od okamžiku výpovědi, což ji v některých případech zkrátí až o měsíc. V některých případech ji pak ještě novela krátí ze současných minimálně dvou měsíců na jeden. Zároveň dojde k prodloužení zkušební doby ze tří na čtyři měsíce. Tím se prodlouží čekání nových zaměstnanců na benefity a zároveň budou obklopeni nejistotou, zda zaměstnavatel nenajde důvod k jejich vyřazení bez udání důvodu. Jde o krok, který ještě více prohloubí ekonomickou nejistotu zaměstnanců a umožní nelegální formy nátlaku na zaměstnance ze strany zaměstnavatelů. Novelu silně kritizovaly především odbory, podle kterých novela nerespektuje skutečnost, že postavení zaměstnanců a zaměstnavatelů v oblasti pracovněprávních vztahů není rovné a že důležitým úkolem zákoníku práce je tuto nerovnost vyvažovat. To sice novela dělá, avšak dynamiku vztahu zaměstnanec – zaměstnavatel posouvá mnohem více ve prospěch zaměstnavatele, než tomu bylo doposud.

Dětská práce zpět! Odbory dále považují za nepřijatelné také to, aby se snížila hranice pro výkon práce mladistvých na dosažených 14 let věku, byť se souhlasem rodičů. Je absurdní, že v době, kdy je celosvětovým problémem dětská práce místo vzdělání a přípravy na život, kdy oficiálně 160 milionů dětí vykonává námezdní práci, se v ČR bude dětská práce legalizovat! Nejedná se navíc o jedinou legislativní změnu, na základě které k umenšování práv zaměstnanců v poslední době došlo.

Minulý měsíc schválil Parlament ČR novelu zákoníku práce, která implementuje do českého právního řádu Směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 19. října 2022 o přiměřených minimálních mzdách v Evropské unii. Asociální Fialova vláda ovšem toto využila a do novely implementovala zrušení institutu »zaručené mzdy« pro zaměstnance v soukromém sektoru. Tato úprava, která zůstává zachována jen do konce roku 2024, zajišťuje osm úrovní minimální mzdy podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané práce, pro které používá zákoník práce právní pojem »nejnižší úrovně zaručené mzdy«.

Úroveň ochrany zaměstnanců v soukromé sféře tak novelou oproti dřívějšímu stavu a oproti ochraně zaměstnanců ve veřejné sféře znatelně poklesne, protože jedinou záchrannou sítí před nepřiměřeně nízkým příjmem bude představovat minimální mzda. Tím je dle odborů – a já se k nim v tomto přidávám – založen rozpor s článkem 16 odst. 1 směrnice o přiměřených minimálních mzdách v Evropské unii, podle kterého »Tato směrnice není platným důvodem ke snížení obecné úrovně ochrany již poskytované pracovníkům v členských státech, zejména ke snížení nebo zrušení minimálních mezd.«

A i proto je dostupnost bydlení v České republice nadále velkým problémem. Vysoké ceny bytů, drahé hypotéky a nízké mzdy jsou dohromady důvodem, proč je na koupi bytu v Praze potřeba deset čistých ročních příjmů. A to si dovoluji připomenout, že 2/3 pracujících na průměrnou mzdu vůbec nedosáhnou, takže pro většinu z nich je dostupnost ještě mnohem horší. Průměrná cena bytu v Praze je aktuálně astronomických 7,7 milionu. To je při současných cenách hypoték asi 35tisícová splátka měsíčně, pokud budete splácet 30 let – tedy téměř celý ekonomicky aktivní život. A to ještě musíte mít vlastní milion našetřený.

Česká metropole se po přepočtu na průměrnou mzdu řadí v žebříčku cen bydlení před světovou velkoměsta jako Londýn nebo Paříž. Jediným evropským hlavním městem s horší dostupností bydlení je jen Amsterdam. A situace se podle expertů zlepšovat nemá. Po loňském výkyvu cen směrem dolů se dostupnost bytů vrací do starých mizerných kolejí. »Zaznamenali jsme určitý pokles cen nemovitostí v loňském roce, ale nebyl tak výrazný. Teď už jsme v mnoha městech s hodnotami nad rokem 2022. Realitní trh se velmi rychle otrpěl z negativních zpráv, které přicházely ze všech stran, a vrátil se zpátky. A vsadím se, že za pět let bude cena zase vyšší, než je teď,« předpovídá Michal Pich, jednatel realitního serveru Reality Čechy.

Namísto toho, aby vláda řešila skutečné problémy svých obyvatel, upekla raději za přísného utajení smlouvu, která upraví vztahy Česka s Vatikánem. Nejcitlivější bod se týká zpovědního tajemství. Protože v celém světě se po vlně skandálů sexuálního násilí kněží na dětech volá po tom, aby měli duchovní povinnost nahlásit podezření o deliktech na nezletilých, i když se o nich dozvěděli u zpovědi. Například v australském státě Queensland od roku 2020 hrozí farářům vězení, když neoznámí případ sexuálního násilí na dítěti. Ve smlouvě, kterou připravili právníci Vatikánu a šesti českých ministerstev v čele s resortem zahraničí, se suše konstatuje, že »Česká republika uznává zpovědní tajemství!«. To platí sice i dnes, ale pokud kněží ví o trestném činu dříve, než se stane, musí udělat všechno proto, aby mu zabránili. A podle odborníků právě toto nebude v platnosti. Rozšíření ustanovení o zpovědním tajemství navíc nebude nově chránit pouze kněze, ale také veškeré pracovníky ve farnostech. Spolu s faktickou legalizací dětské práce tak vláda navíc ukazuje, že naprosto kašle na práva a ochranu dětí, a to i ve věcech jako je dětská práce či sexuální násilí, což považují za naprosto ohavné, skandální a nepřijatelné.

Kateřina Konečná, europoslankyně a předsedkyně ÚV KSČM

OS ČMS odmítá vládní návrh návratu pracovního práva do počátku minulého století a dětskou práci
Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska (OS ČMS) vyjadřuje zásadní nesouhlas a odpor se záměrem vlády prosadit v Parlamentu České republiky další novelu zákoníku práce, kterou vláda projednala na svém zasedání.

Z pohledu OS ČMS je o další negativní krok vlády proti zaměstnancům v jejich nerovném pracovním postavení vůči zaměstnavatelům. Ve svém prohlášení uvádí, že je proto nutné si opět položit otázku koho zájmy přednostně hájí současná pětikoaliční

vláda Petra Fialy pod vedení Občanské demokratické strany. Dále je třeba položit si otázku, v čím zájmu probíhá tzv. liberalizace pracovního práva, která bude Českou republiku z hlediska ochrany zaměstnanců vracet do dvacátých let minulého století. OS ČMS považuje za nepřijatelné, aby se snížila hranice pro výkon práce mladistvých na dosažení 14 let věku, byť se souhlasem rodičů, brigádně se zákazem noční práce a jen s výkonem »lehké práce« maximálně 35 hodin týdně. »Je absurdní, že v době, kdy je celosvětovým problémem dětská práce místo vzdělání a přípravy na život, kdy oficiálně 160 milionů dětí vykonává námezdní práci, se v České republice bude dětská práce legalizovat!« varuje OS ČMS.

Zásadně OS ČMS nesouhlasí s prodloužením zkušební doby ze tří na čtyři měsíce a o vedoucích pracovníkům z šesti na osm měsíců. »Jde o krok, který ještě více prohloubí ekonomickou nejistotu zaměstnanců a umožní nelegální formy nátlaku na zaměstnance ze strany zaměstnavatelů. Je třeba si uvědomit, že ve zkušební době může pracovní poměr skončit ze dne na den, z hodiny na hodinu bez udání důvodů. Zaměstnanec ve zkušební době nemá žádnou ekonomickou a sociální jistotu. Tento návrh nepříspěje flexibilitě trhu ani výběru kvalitních zaměstnanců. Bude naopak fungovat jako jeden z nástrojů na stlačování ceny pracovní síly, tedy mzdy a šetření nákladů zaměstnavatele. To je z našeho pohledu vůči zaměstnancům nežádoucí,« uvádí Centrála OS ČMS. Zcela nepřijatelná a bezpředmětná je z pohledu OS ČMS snaha ODS prosadit formou pozměňovacího návrhu podávání výpovědi bez udání důvodu ze strany zaměstnavatele. OS ČMS zastává stanovisko, že úprava ve prospěch zaměstnanců při zajištění jistoty stejného pracovního místa pro zaměstnance po návratu z rodičovské dovolené do 2 let, možnost vykonávat práci pro zaměstnavatele v průběhu rodičovské dovolené na dohodu o pracovní činnosti nebo na dohodu o provedení práce je možné vnímat pozitivně. Avšak ale pouze za předpokladu, že zůstane povinností zaměstnavatele při návratu do tří let věku dítěte zachovat pracovní místo!

Negativa navržené novely zákoníku práce nevyváží ani možnost přijímat výplatu v cizí měně, např. v Eurech pro rozšířený okruh zaměstnanců.

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska proto vládní návrh novely zákoníku práce odmítá jako celek a považuje jej za výrazně protilidový, proti zájmům zaměstnanců, nerespektující jejich rozdílné vázané postavení na trhu práce vůči zaměstnavatelům.

»Odmítáme, aby vláda vracela zaměstnance zpět do dvacátých let minulého století pod líbivými hesly řešení inflace, zadlužení České republiky a tzv. liberalizace pracovního práva a legalizace dětské práce!« končí prohlášení. iportal

Pojmenovávat věci pravými jmény

21. srpna si připomínáme mnoho událostí. Když nahlédneme do seznamu významných dní Organizace spojených národů (OSN), zjistíme, že v onen den si svět připomíná Mezinárodní den památky obětí terorismu. To v Česku si připomínáme památný den s názvem: Den památky obětí invaze a následné okupace vojsky Varšavské smlouvy. Ano, tak zní celý název památného dne. Nikde nenajdeme zmínku o tom, že se jednalo o okupaci Sovětskými vojsky, ani Ruskem, jak se nám snaží namalovat čelní představitelé 5demoliční vlády. Pravda je

taková, že do tehdejší ČSSR intervenovala vojska Varšavské smlouvy – tedy vojska Sovětského svazu (včetně Ukrajinců), Polské lidové republiky, Maďarské lidové republiky, Německé demokratické republiky a Bulharské lidové republiky. To jen na vyjasnění nastalého zmatku, který nám bude předkládat šéf Kuratoria, lampasák Otakar Foltýn. Bojovník proti všem dezinformacím.

Jenže jaká byla vlastně pravda? Když nahlédneme do seznamu publikací, které vydává Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR), zjistíme, že vydal knihu Josefa Pazderky: Invaze 1968 ruský pohled. A ejhle, v knize je výpověď generála narozeného na Ukrajině, jenž velel sovětským vojskům, která operovala z tehdejší NDR, Romana Kosenka. Ovšem vedle něj se na operaci Dunaj podíleli i další velitelé narození na Ukrajině. Jednalo se hlavně o hlavního velitele všech vojsk v rámci operace Dunaj Ivana Pavlovského. Celou operaci připravili Andrej Grečko (Ukrajinec) a Ivan Jakubovskij (Bělorus). Takže kdo vlastně připravil operaci Dunaj? Byli to Rusové nebo Ukrajinci? Velkorusové nebo Malorusové? Ti samí, kterým dnes 5demoliční vláda spolu s krvavou Jane vehementně pomáhá?

Tím to ale nekončí. V roce 2022 Prokop Tomek (z ÚSTR) prohlásil, že »vinit Ukrajince ze srpnové okupace je ubohé. Národnost Sovětů nehrála roli«. Jedná se o zajímavé tvrzení, protože pokud tuto logiku použijeme na národnost L. I. Brežněva, který byl Ukrajinec, tak můžeme říci, že vinit Brežněva ze srpnové invaze je ubohé. Zajímavé je, že je všude samý Ukrajinec. Všude, kam se podíváš. Dokonce i bratři Kličkové jsou potomci vojáka, který nás okupoval a sídlil v Mimoni. Jak Vitalij, stejně Vladimír chodili do místní školy určené dětem sovětských okupačních důstojníků a to v letech 1980 – 1985. Dnes se ale o těchto věcech nesmí moc mluvit, protože byste asi šířili dezinformace a úřad O. Foltýna nazývaný Kuratorium by si na vás posvítil. Ale je nutné nebát se a pojmenovávat věci pravými jmény.

Odkaz minulosti je totiž nutné vykládat tak, jak se dějiny skutečně odehrály. Nemá v nich co pohledávat ideologie nebo jakékoliv upravování pro obhájení dnešních kroků. Minulost se stejně nedá změnit. Stejně jako se nedá změnit osud Františka Kriegla, haličského žida, tedy vlastně Ukrajince, který jako jediný nepodepsal tzv. Moskevské protokoly. Paradoxem dneška je, že se k tomuto člověku nikdo nezná. Jak je to možné, když vláda vyzdvihuje hrdinský boj Ukrajinců vůči Rusům? Že by to snad bylo proto, že Kriegel byl komunist? Ale byl přeci Ukrajinec, takže proč jej nevyzdvihnout do popředí právě teď? Všichni z 5demoliční vlády i prezident P. Pavel mlčí.

Odkaz tehdejších událostí pro budoucnost je ale jasný bez ohledu na to, jak skončí konflikt na Ukrajině. Jsou to naše dějiny, které jsou pevně ukotveny v našem prostoru a formující náš národ. Jsou to smutné události, které ale nemají nic společného se současnou dobou, která je úplně někde jinde. Ať už rozdělením globálních sil či neexistencí Sovětského svazu. Na závěr lze říci jen jedinou skutečnost. Tou je fakt, že dnešní Rusko není Sovětský svaz a je nutné takto na vztah k roku 1968 nahlížet

Jan Klán

Antonín Raymond 2

Když ve 30. letech 20. století zasáhla Japonsko vlna nacionalismu, rozhodli se Raymondovi zemi opustit. Během několika měsíců prodali svůj majetek a v prosinci 1937 opustili císařství. Několik měsíců pobývali v Indii. Přes Československo, kde se Antonín naposledy setkal se svými sourozenci, se manželé vrátili do USA. Kde rodina žila během 2. světové války na své farmě v Pensylvánii.

Po obsazení Československa vojsky nacistického Německa se snažili jeho sourozenci, kteří si byli vědomi nebezpečí, které jim hrozilo, vycestovat za Antonínem do USA. Žádnému se to však nepodařilo a všichni byli zavražděni nacisty v koncentračních táborech. Antonín během války založil v New Yorku spolu s třemi architekty firmu Wartime Associates,

jejímž posláním byla především realizace vojenských zakázek, ale i několik domů postavili pro soukromníky. Jeho spolu-pracovníkem se stal vynikající architekt slovenského původu Ladislav Lalend Rado, se kterým v roce 1945 v New Yorku založil kancelář, nazvanou Raymond & L.L. Rado.

Japonsko Raymondovi opět spatřili až po roce 1945. Jako první se vrátil Antonín v úloze člena štábu generála Mac Arthura, aby se podílel na poválečné obnově Japonska. Později pak za ním přicestovala i Noémi. Antonín zde obnovil stavební a architektonickou kancelář v Tokiu a začal se podílet na obnově země. Jeho kancelář získávala tehdy různé zakázky. Dodnes zde můžeme obdivovat budovy univerzit, kostelů i soukromé domy, které svému účelu slouží dodnes. Mezi jeho poválečné stavby patří např. kostel sv. Anselma / Tokio /, kaple sv. Pavla / Šiki /, kostel sv. Michala / Sapor /, Univerzita Nanzan / Nagoja / a Nové studio / Karuizawa /. Jeho nejvýznamnější stavbou je Gunma Music Center v Tokiu.

V Japonsku pracoval až do roku 1973. Poté se znovu vrátil na svoji farmu v Langhorne v USA, kde napsal několik publikací o architektuře. Antonín Raymond zde zemřel 21. listopadu 1976, jeho manželka Noémi o necelé čtyři roky později, 19. srpna 1980. Antonín Raymond je díky dílu, které po sobě zanechal v Japonsku, pokládán za zakladatele zdejší moderní architektury. Další jeho zásluha spočívá ve výchově domácích architektů, kteří jsou stejně precizní, pracovití a plní invence, jako byl jejich učitel. Během svého života získal řadu ocenění. V roce 1956 byl vyznamenán čestnou medailí od American Institute of Architects, v roce 1964 získal japonský řád Vycházejícího slunce.

V roce 2006 byla v místech, kde stával dům Reimannů /dnes Komerční banka /, odhalena pamětní deska. Slavnosti se zúčastnila architektova snacha Doris Betts a vnučka Charlotte Raymond. Mezi hosty nechyběl ani Raymondův žák, architekt Schigefumi R. Tsuchiya, který připomněl význam svého učitele pro japonskou architekturu. Program pokračoval vernisáží výstavy o životních osudech Reimannů a Antonína Raymonda, která byla spojena se křtem publikace Ireny Veverkové Antonín Raymond a Reimannové: osud židovské rodiny ve 20. století.

21. září 2010 bylo Antonínu Raymondovi uděleno Čestné občanství města Kladna in memoriam, slavnostní ocenění za rodinu převzala kladanská archivářka PaedDr. Irena Veverková. Na podzim téhož roku byla poprvé vyhlášena soutěž pro studenty architektonických vysokých škol na území České republiky o Cenu architekta Antonína Raymonda. Tuto soutěž vyhlašuje každoročně Statutární město Kladno a architekt David Vávra ve spolupráci s Českým centrem Tokio a Raymond Architectural Design Office, Inc. Soutěžící v ní projekty zlepšující architekturu města. Vítěz každého ročníku vyhrává studijní pobyt v Japonsku. Může poznat nejen japonskou kulturu, ale především Raymondovu práci zde. Díky tomu se vítěz soutěže ještě během studia seznámí se špičkou světové architektury, kterou svojí prací také pomáhal formovat Antonín Raymond se svojí manželkou Noémi.

V Galerii Cyrila Boudy se letos konala i výstava, kde návštěvníci mohli spatřit papírové modely japonských staveb s popisem, dále se vítězové soutěže s návštěvníky podělili se svými zážitky z Japonska.

V Rozdělově je po Antonínu Raymondovi pojmenována ulice.

/ Čerpáno z materiálů I. Veverkové. /

J. Kůstka

ČEŠTÍ KLASIKOVÉ 2

Čeští klasikové vesměs pocházeli z poměrně chudých poměrů. Třeba Dobrovského otec byl policejní strážmistr, Jungmannův ševcem, Palackého krejčím, který se se dal na učitelování, Čelakovského tesařem, Nerudův vysloužilý kanonýr a trafikant. Kde se vzalo takové nadání? Byly snahy přiřadit k nim někoho z vyšších kruhů, hledaly se lepší rodiče k Nerudovi, Masarykovi, hlavně pak k Barboře Panklové, pozdější Boženě Němcové. Tady je to opravdu na pováženo. Spousta indií, ale žádná jistota. V roce 1920 vyšla ke stému výročí jejího (údajného) stého narození kniha literárního historika Karla Pleskače. Mimo jiné se dočteme: „byla vyslovena též smělá domněnka, že

Božena Němcová byla nemanželskou dcerou vévodkyně Zaháňské.“

Byla totiž velmi krásná, typově zcela odlišná od ostatních Panklových dětí. Když třetí manžel vévodkyně Zaháňské v roce 1819 přijímal do služby kočího Johana Pankla, byla také podmínka, že se nesmí oženit. (Že by tak byl rezervován pro budoucí matku Barbory Terezie Novotnou?) Jenže vévodkyně Kateřina Zaháňská, dlouholetá milenka Metternichova, už dříve porodila ve svých 19ti letech, další dítě pak mít nemohla. Historička Sobková se domnívá, že by ale mohla být dcerou její nejmladší sestry Dorothey, která měla mimomanželský poměr. Tajný porod ve Vídni asi v roce 1816 či 1817 vše napravil.

Otec Pankl se ženíl v srpnu 1820 a dodatečně přiznal Barunku jako svou dceru. Podezřelá je také péče, které se Barunce v mládí od vrchnosti dostávalo. Když onemocněla, dostalo se jí nejlepšího lékařského ošetření, náklady matka Terezie ihned dostala proplacené. Už v roce 1824 ji matka, (která prý ji moc ráda neměla a byla na ni přísná), jako čtyřletou (?) vedla do školy s tím, že její rodný list byl ztracen. Byl vydán nový s datem 5.2.1820. Do školy však nechodila, vzdělávala se mimo školu na náklad vrchnosti. V roce 1830 byla poslána do Chválkovic, aby se cvičila v němčině a hře na

piano. V jednom z dopisů příteli vzpomíná na mládí a píše, že jí v té době bylo třináct let. Prostě skutečný věk je záhadou, ke které přispěla i sama spisovatelka. Ale ani Kateřina Zaháňská a po její smrti Dorotea, dospělou Boženu už nepodporovaly, nepočítáme-li prsten ke svatbě a zaplacený pohřeb otce Pankla v roce 1850.

Nedávno jsme sledovali v naší televizi film o životě naší první velké spisovatelky. Byly zřejmé její chyby – neuměla hospodařit s penězi, kterých byl vždy nedostatek. Jistý přítel jí kdysi podpořil, ona ty peníze s úsměvem předala svému tehdejšímu milenci k úhradě jeho dluhu. Měla asi příliš mnoho milenců. Byla první emancipovanou ženou v devatenáctém století. Potýkala se s bídou, s úřady, nepřízní okolí, se svým manželem – který ji mimochodem sám na její vlasteneckou cestu přivedl. Přesto vytvořila dílo, které nebude zapomenuto. Když jsme hledali před lety v anketě sto největších Čechů, dostala se jako jediná žena do první desítky.

Sňatek s nižším úředníkem finanční stráže Němcem 12.9.1837 jí byl matkou vnucen. Barunka měla hodně nápadníků, z její korespondence víme, že snila o princi na bílém koni. Manžel pro svou výbušnou povahu měl po celý život hodně konfliktů, rodina se stěhovala z místa na místo, věčně měla existenční starosti. Těch s narozením dětí ještě přibývalo. Při pobytu v Litomyšli se setkala s buditelkou Rettigovou, ale setkání nemělo zatím velký vliv.

S vlasteneckým prostředím se setkává až v Polné, hltá české knihy a začíná působit i na ostatní manželky měšťanů. Vše dovršila konečně Praha, kde zářila ve společnosti českých spisovatelů. Píše své první básně, roku 1843 vychází v Květech báseň „Ženy české.“ Český svět měl poprvé ženu – básničku a pak i spisovatelku. Zaujal ji také Komunistický manifest. V roce 1855 s podporou 250 zlatých od hraběte Kolowrata odjela na Slovensko, kde se léčila a horlivě sbírala báje a pohádky a přetvářela je tak, jak je známe z dětských knížek. Její povídky a hlavně stěžejní dílo Babička byly velmi populární, takže Litomyšlský nakladatel Augusta sepisuje s Němcovou v roce 1861 smlouvu na vydávání jejich minulých i budoucích knih. Jenže Němcová už nestihala psát - spolu s nemocí přišla tvůrčí krize, autorka neplnila smlouvu. Augusta se zlobil, Němcová sama dlužila v hostinci za byt stravu. Manžel si v listopadu pro ni přijel, uhradil dluhy a odvezl do Prahy. Přes veškerou péči českých vlasteneckých lékařů brzy, 21.1.1862 umírá.

BOŽENA NĚMCOVÁ BABIČKA

Pavel Hruban

PIŠETE NÁM

/ NE / OCEŇUJTE Kunderu .

Článek s tímto titulkem v MF DNES ze dne 11. 7. 2024 .

Politici se přou o medaili pro spisovatele , vyjde o něm česky nová kniha. Zemřel před rokem .

GLOSA . Na celém článku mě zaujal proslav též bývalého disidenta, později politika, Milana Uhdeho, který pronesl při pietním rozloučení se spisovatelem M Kunderou: "Nepotáci se jako někteří tvůrci na jednom místě, naopak. A já jsem měl, v těch letech, kdy jsme se vídali, úžasnou možnost vidět, na jak strhující cestě byl."

Ano svět se neustále mění, dění nestojí na jednom stálém a pevném místě, to jenom hlupáci často ustrnou na té své pevné a neměnné cestě omylu. Celý svět se změnil v cosi zhoubně lidsky agresivního, plného chtivosti, nenávisti, touhy ovládat masy lidí ve prospěch militaristických záměrů. Nadnárodní korporace již dlouhý čas ožebračují majoritu světoobčanů. Zbrojní magnáti se obohacují na, záměrně americkými politiky, vyvolávaných válkách. Světoobčané jsou manipulováni, lákáni neustálými reklamami do dluhových pastí. Bankéři bohatnou a z občanské majority se stále více stávají lidé žijící na dluhy a chudí bezdomovci.

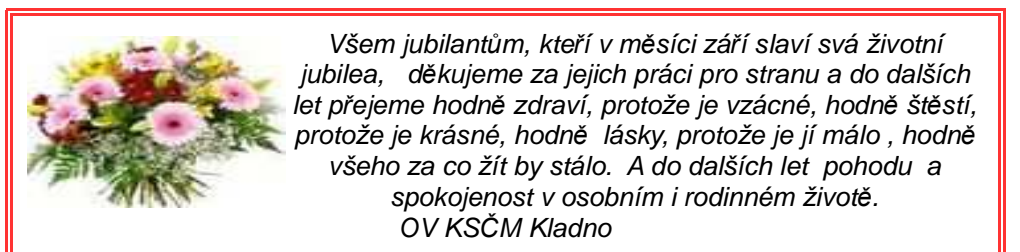
Režimní převrat z hmotně minimalistického komunistického socialismu ve zlodějsky chtivý a nenasytný kapitalismus tuto situaci mnohonásobně zhoršil. Zavedením GREEN DEALU, podporou homosexuální neplodnosti u mladých lidí, zbrojením a rozpoutáváním válek, se tento současný zoufalý stav světa nikterak nezlepší. A pan spisovatel M. Kundera si toho byl vědom, na rozdíl od všech těch jiných disidentů, spisovatelů, politiků, neboť byl mužem prozíravým a moudrým. Nechtěl být jako ti naši současní vládní panáci, sluhové všeho toho zla, zde popisovaného, které ničí lidstvo, celý svět tou svou mocí a ziskuchtivostí.

Za vlády komunistů, údajně nikdo nesměl vybočovat z řady, odlišovat se. Jak se ukazuje, platí to samé i dnes. Každý, kdo se tomuto současnému západnímu zlovolnému řádu svým altruismem postaví, je považován současnými politiky, bývalými disidenty, kteří dnes věrně slouží zlu, za vyvrhele, za zrádce jejich sametových ideálů, které se proměnily v podvodnou chiméru.

Za to, že se pan spisovatel M. Kundera stal v podstatě novým disidentem toho jejich současného režimu vlády nenávisti, sloužící cizím zájmům, je nyní politiky nenáviděn. Nic jiného než poroučet nám, našemu lidu a sloužit cizím zemím ti naši vlastizrádci nedovedou. Hloupost a pýcha je jim vlastní. Pan M. Kundera, spisovatel a prozíravý muž, došel po své strhující a nelehké cestě k poznání že, " stačilo opravit stávající režim". Bohužel už je na to pozdě. Pan Kundera se ještě stačil, jako charakterní člověk, OMLUVIT celému českému národu i své milované vnučce za svoji bývalou disidentskou činnost proti komunistickému socialismu. Učinil tak ve Zpravodaji č. 9 OV KSČM Praha východ. A mně se dostalo té velké cti, uveřejněním mého článku hned vedle přetištěné omluvy pana spisovatele M. Kundery v týdeníku SVOBODA .

V mém srdci a myslí své ocenění pan spisovatel Kundera obdržel. Dokázal jako jediný disident přiznat svoji chybu a omluvit se za ní, čehož si cením. A vy proradní politici, ubozí nemyslící a bezpáteří louhové cizích zájmů, co si nevidíte ani na špičku svých do nebe se tyčících nosáneků, vy si klidně ty své bezcenné medaile, udělované vašim křivopřísežníkem nechte pro sebe a pro své přátele, nacionalistické banderovce a zaoceánské válečné štváče.

Eva Dolejšová

Všem jubilantům, kteří v měsíci září slaví svá životní jubilea, děkujeme za jejich práci pro stranu a do dalších let přejeme hodně zdraví, protože je vzácné, hodně štěstí, protože je krásné, hodně lásky, protože je jí málo, hodně všeho za co žít by stálo. A do dalších let pohodu a spokojenost v osobním i rodinném životě.
OV KSČM Kladno

Milady Horákové 497Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077
e.mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://<http://kladno.kscm.cz> MIČ 47 437
Nevyžádané příspěvky se nevrací